

Arrest

nr. 250 967 van 15 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 april 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij houdt in dat niet België, maar Italië bevoegd wordt bevonden voor de behandeling van het op 5 februari 2020 in België ingediende verzoek om internationale bescherming en beveelt de verzoeker zich binnen de zeven dagen aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : S. (...)

voornaam : U. (...)

geboortedatum : (...).1992

geboorteplaats : S. (...)

nationaliteit : Pakistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer S. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Pakistan te zijn, bood zich op 14.01.2020 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 05.02.2020 een formeel verzoek voor internationale bescherming in en legde daarbij geen documenten voor.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat betrokkene op 25.08.2015 en 23.08.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, op 02.07.2011 in Duitsland, op 22.12.2019 in Nederland en op 22.11.2018 in Kroatië.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 05.02.2020. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Pakistan verliet in 2011 en per vliegtuig naar Duitsland reisde. Hij verklaarde dat hij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij werd door de Duitse instanties in 2017 gerepatriëerd naar Pakistan waar hij volgens zijn verklaringen nog verbleef tot 2019. Deze verklaring is echter niet geloofwaardig. Het resultaat van de vingerafdrukken geeft immers aan dat betrokkene op 22.11.2018 illegaal Kroatië binnenkwam. Hij verklaart in de zomer van 2019 in Italië te zijn aangekomen waar hij nog drie à vier maanden is gebleven. Vervolgens verklaart hij via Frankrijk en België naar Nederland te zijn gegaan waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaart er twintig à vijfentwintig dagen te zijn verbleven alvorens naar België te gaan.

De betrokkene stelde dat hij geen specifieke reden had om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij er geen opvang meer kreeg.

Op 25.02.2020 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Duitse instanties. Op 03.03.2020 antwoordde de Duitse instanties niet de verantwoordelijke lidstaat te zijn omdat er geen verzoek tot terugname werd gericht noch door de Italiaanse instanties noch door de Nederlands instanties.

Met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 werd Italië verzocht spoedig en in elk geval binnen twee weken na ontvangst van het verzoek te antwoorden. Het verzoek dd. 25.02.2020 werd niet binnen de door artikel 25 (1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn van twee weken beantwoord, waaruit volgt dat Italië met toepassing van artikel 25(1) op 10.03.2020 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 10.03.2020 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa.

Het EHRM oordeelde in de zaak *Mohammed Hussein versus Nederland en Italië* reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2013, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*).

Ook in de arresten in de zaak *A.M.E. v. Nederland* (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak *H. e.a. tegen Zwitserland* (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, *Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk*, § 36).

Het feit dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat vormt op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak *Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië* van 02.04.2013, § 70 (“The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one’s economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)…”).

De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Italië en vervolgens gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. We merken op dat de betrokkene geen elementen aanvoert die aannemelijk maken dat de Italiaanse verdragsverplichtingen niet zouden nakomen.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Caterina Bove, “Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2018 Update”, laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>), het rapport van “Danish Refugee Council” en “Swiss Refugee Council” (“Mutual Trust is still not enough”, Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>) en twee rapporten van “Swiss Refugee Council”, “Situation actuelle pour les personnes requérantes d’asile en Italie” (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>) en “Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy” (Bern, 21 januari 2020, <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/200121-italy-reception-conditions-en.pdf>).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten (“Questura”) als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken (“fotosegnalamento”). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de “Questura” (“verbalizzazione”).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming problematisch is voor personen, die aan Italië worden overgedragen (*"Access to the asylum procedure is equally problematic"*, pagina 57). Personen zouden zelf moeten instaan voor het vervoer naar de voor hun verzoek verantwoordelijke diensten. Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). Indien de overgedragen persoon nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, zoals de betrokkene, zal hij of zij dit na overdracht kunnen doen conform de gewone procedure (*"In 'take charge' cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure"*, pagina 57).

Het rapport maakt gewag van personen, die in de loop van 2018 via de luchthaven van Milaan-Malpensa werden overgedragen en niet de gelegenheid zouden zijn geboden een verzoek in te dienen (*"As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum at Milan Malpensa Airport in 2018"*, pagina 58). We merken op dat enkel melding wordt gemaakt van een overgedragen verzoeker van Libische nationaliteit, die geen toegang tot de procedure zou hebben gekregen (pagina 57). Rekening houdende met het feit dat in de eerste 11 maanden van 2018 5.919 personen door andere lidstaten aan Italië werden overgedragen en gezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdachten effectief sprake was van een belemmering van het indienen van een verzoek na overdracht wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming wat tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt verder gewag van belemmeringen wat betreft de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (*"Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018"*, pagina 30). Deze belemmeringen kunnen volgens de auteur bestaan uit een beperkte toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campania) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Milaan, Basilicata). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd. We wensen hieromtrent op te merken dat Italiaanse rechtbanken het formuleren van bijkomende eisen als onwettelijk beoordeelden. We verwijzen onder meer naar uitspraken van burgerlijke rechtbanken van Rome en Palermo in september 2018 (cfr. pagina's 31 en 32). Verder willen we de aandacht vestigen op het feit dat uit het rapport blijkt dat praktijken regionaal sterk kunnen verschillen. Zo werd bijvoorbeeld in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn van oordeel dat het bestaan van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen belemmeren niet leiden tot de conclusie dat sprake is van structurele tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We zijn tevens van oordeel dat de door het rapport geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Het rapport van OSAR van januari 2020, dat de neerslag is van een bezoek van 09.09.2019 tot 14.09.2019, meldt dat er een verbetering is wat de eerste aanmelding betreft, maar dat er nog weken kunnen verstrijken tussen deze eerste stap en de tweede (*"The waiting time until the first appointment (fotosegnalamento) seems to have decreased since the last report. On the other hand, the time gap between the fotosegnalamento and the verbalizzazione is still a problem, especially in big cities and can take weeks"*, pagina 24). De door de auteurs bestempelde omstandigheden werden al becommentarieerd in vorige rapporten (cfr. het OSAR-rapport van augustus 2016, pagina's 23 en 24). Toch oordeelde het EHRM dat overdrachten aan Italië in de toenmalige context geen schending van artikel 3 van het EVRM betekenden en de omstandigheden niet konden worden beschouwd als systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk + H. e.a. tegen Zwitserland, 07.06.2018, nr. 67981/16). Gezien in het rapport van januari 2020 gewag wordt gemaakt van een verbetering op het vlak van de toegang tot de procedure kunnen de door de auteurs aangehaalde feiten niet worden beschouwd als systemische tekortkomingen.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang

voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijns-opvangnetwerk, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Het bovenvermelde rapport van OSAR van 08.05.2019 laakt dat aan Italië overgedragen personen niet meer in het voormalige SPRAR-netwerk, maar in gewone opvangcentra zullen worden opgevangen (pagina 21).

Ten gevolge van bovenvermelde hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven in het bieden van opvang. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 01.12.2019 10.880 personen via de Middellandse Zee in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (23.011, cfr. <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/7262>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de Italiaanse opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

We merken op dat de Italiaanse regering op 23.01.2019 de intentie uitsprak grote centra te sluiten en verzoekers onder te brengen in kleinere faciliteiten ("At a press conference of 23 January 2019, the Ministry of the Interior explained the need to close down large centres and to accommodate migrants in smaller centres because they easier to control ", pagina 94, Ministry of Interior, 'Presentati, al Viminale, i dati aggiornati sull'immigrazione', 23 January 2019, available in Italian at: <https://bit.ly/2VZf2r7>).

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Personen, die aan Italië worden overgedragen en er nog geen verzoek om internationale bescherming indienden, worden zoals reeds vermeld conform de nieuwe wetgeving gehuisvest in de provincie, waarin de luchthaven van overdracht ligt ("If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport of arrival. Family unity should always be maintained", pagina 55). Gezien de betrokkene nog geen verzoek in Italië indiende zal hij derhalve geen verplaatsing dienen te ondernemen naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke "Questura".

Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's ("Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft casussen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden

opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Het OSAR-rapport van januari 2020 stelt dat de omstandigheden in de CAS- en CARA-centra achteruit gingen ten gevolge van het "Salvini-decreet" ("The conditions in the collective centres (former CARA and CAS) deteriorated significantly with the changes brought about by the Salvini Decree and the new Capitolato", pagina 44). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de auteurs concreet melding maken van een afbouw van bepaalde diensten voor verzoekers met bijkomende noden in de eerstelijnscentra, maar niet slagen aan te tonen dat dit leidt tot een situatie, die in zijn geheel beantwoordt aan artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport maakt gewag van meldingen van ondermaatse levensomstandigheden in eerstelijns- en CAS-centra ("Substandard conditions in first reception centres and CAS were widely reported, falling far below standards for persons with special needs", pagina 57), maar geeft tevens zelf aan dat niet alle centra over een kam kunnen worden geschoren en de kwaliteit van de geboden opvang en bijstand kunnen verschillen van centrum tot centrum ("In practice, reception conditions vary considerably among different reception centres and also between the same type of centres. While the services provided are the same, the quality can differ depending on the management bodies running the centres", pagina 96). Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("...notable...") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100). Het feit dat een onverdachte bron als het AIDA-rapport meldt dat problematische omstandigheden in de opvangcentra werden gerapporteerd, maar dat tevens een aanzienlijk aantal eerstelijnsopvangcentra leefomstandigheden kennen die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige- SPRAR netwerk dient te leiden tot het besluit dat de Italiaanse opvangstructuren niet worden gekenmerkt door structurele tekortkomingen zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport bericht dat een aan Italië overgedragen persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang indien hij voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 57).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de diensten van de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ("Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid", pagina 87).

We merken op dat bovenvermelde wettelijke bepalingen betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming en dat de betrokkene tot heden geen internationale bescherming vroeg in Italië en de betrokkene niet in een Italiaans opvangcentrum verbleef in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Gezien de betrokkene derhalve niet onder de bepalingen viel van de Opvangrichtlijn kan hij niet het voorwerp zijn van een dergelijke maatregel.

Italië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 05.02.2020 geen gezondheidsproblemen te hebben.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Italië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Hieromtrent wensen we er op te wijzen dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat de toegang van verzoekers tot gezondheidszorg in Italië wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers in praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg (pagina 104). We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de

Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij Italiaanse instanties ⁽⁴⁾.

Indien de betrokkene door omstandigheden niet binnen de opgelegde termijn gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dient hij/zij om een verlenging van deze termijn te verzoeken. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd bij schrijven van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 4 juni 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd echter geen administratief dossier en geen nota met opmerkingen neergelegd.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoeker vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Verzoeker kreeg een bijlage 26quater.

Dat verzoeker zich geenszins akkoord kan verklaren met de motivering van de bestreden beslissing en wenst te benadrukken dat de beslissing alle beginselen van behoorlijk bestuur flagrant schendt.

III.1. Eerste middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Dat deze beslissing alle beginselen van behoorlijk bestuur schendt!

Ten eerste schendt deze stelling de zorgvuldigheidsverplichting

Verwerende partij stelt in zijn beslissing het volgende:

"... afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57).

Indien de overgedragen persoon nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, zoals de betrokkene, zal hij of zij dit na overdracht kunnen doen conform de gewone procedure.

...

Gezien de betrokkene nog geen verzoek in Italië indiende zal hij derhalve geen verplaatsing dienen te ondernemen naar de voor zijn verantwoordelijke "Questura".

...

We merken op dat bovenvermelde wettelijke bepalingen betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming en dat de betrokkene tot heden geen internationale bescherming vroeg in Italië en de betrokkene niet in een Italiaans opvangcentrum verbleef in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming, "(eigen markeringen)

Dit is contradictorisch met de gegevens die eerder in de beslissing werden opgenomen en met de verklaring van verzoeker. Hij heeft wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming ingediend bij de Italiaanse autoriteiten.

De bestreden beslissing en de motivering hiervan werd volledig gebaseerd op het feit dat verzoeker geen verzoek zou hebben ingediend, doch dit is niet correct en het tegendeel wordt zelfs bevestigd op de eerste pagina van de bestreden beslissing, nl. "Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde... en op 23.08.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, (eigen markering).

Hieruit blijkt duidelijk de onzorgvuldigheid waarmee dit dossier werd behandeld. Het is voor verzoeker niet mogelijk om terug te keren naar Italië om aldaar zijn aanvraag in te dienen. Voor overgenomen asielsezoekers die reeds een verzoek richtten tot de Italiaanse autoriteiten liggen de voorwaarden hieromtrent anders.

Verwerende partij heeft zich doorheen de volledige beslissing laten leiden door het feit dat hij nooit eerder een verzoek had gericht en heeft het volledige onderzoek hierop gebaseerd. Gezien verzoeker reeds een verzoek heeft ingediend, werd dit onderzoek duidelijk onzorgvuldig gedaan.

Tevens schendt deze stelling de motiveringsverplichting

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit zuil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Zo zijn de feiten aangehaald doorheen de beslissing op foutieve wijze benaderd. Verzoeker heeft wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming ingediend waardoor de motivering van de bestreden beslissing op een verkeerde basis gefundeerd is.

Doorheen de beslissing wordt aangehaald en gemotiveerd dat personen die na overname, nooit eerder een verzoek richtten, alle kansen worden geboden om dit te doen na aankomst in één van de luchthavens. Zo hebben zij ook recht op onderdak in Italië.

Er wordt niets gemotiveerd i.v.m. personen die wel reeds een verzoek tot internationale bescherming richtten. Dit wordt volledig genegeerd doorheen de beslissing. Dit is nochtans de categorie waarin verzoeker zich bevindt.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Hierdoor lijkt de motiveringsverplichting dan ook geschonden.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Tevens is de situatie in Italië momenteel, ook gelet de COVID-pandemie, onhoudbaar. De grenzen binnen Europa zijn op dit moment nog gesloten. Ook heeft de zorgsector in Italië zwaar geleden onder de pandemie.

Verzoeker momenteel terugsturen naar Italië zou een schending zijn van mensenrechten.

III.2. schending van art. 3 van het EVRM

Bij terugkeer naar Italië, zal verzoeker in mensonwaardige omstandigheden terechtkomen, i.t.t. wat verwerende partij beweert.

Eerst en vooral dient er gewezen te worden op het feit dat verzoeker zal terugkeren als persoon die reeds een vorig verzoek richtte tot de Italiaanse autoriteiten. Dit werpt een totaal ander licht op zijn dossier en schept een andere situatie dan deze die door verwerende partij is voorgehouden.

Zo zal verzoeker dienen terug te keren naar de plaats of provincie die verantwoordelijk werd geacht voor het behandelen van zijn vorig verzoek. Wanneer Italië expliciet de overname van een bepaald persoon heeft aanvaard, zal deze persoon worden 'gerepatrieerd' naar de dichtstbijzijnde luchthaven van die streek. In het geval dat Italië niet antwoordt en impliciet aanvaardt, zal deze persoon worden 'gerepatrieerd' naar één van de grotere luchthavens (Rome of Milaan) in Italië waarna die in zijn eigen transport dient te voorzien.

Ook i.v.m. de opvang van Dublin-asielzoekers is de situatie anders dan geschetst in de bestreden beslissing. Zij zullen terechtkomen (indien mogelijk) in de CAS-opvang.

Hiervan stelt het OSAR-rapport het volgende (pag. 39, 41):

"The level of guaranteed services is a bare minimum.

...

Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. This situation has not improved in recent years. On the contrary, the conditions in the CAS has deteriorated further as the tender specifications are now based on the new Capitolato...

...

UNHCR... shows that a number of factors, including over-dimensioning, remote locations and structural conditions, have led to serious shortcomings in the administration of such bodies ..."

Men kan dus onmogelijk volhouden dat de situatie in Italië niet te vergelijken valt met de situatie in Griekenland. Bovendien dateren de arresten van het Hof van Justitie waarnaar verwerende partij verwijst, reeds van 2013, 2014 en 2015. Sindsdien is de situatie in Italië niet verbeterd, integendeel.

Bovendien heeft verzoeker reeds een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Italië. Indien hij reeds een plaats toegewezen heeft gekregen tijdens deze procedure en hier verbleven heeft en vertrok zonder toestemming, of zich zelfs nooit heeft aangemeld, zal verzoeker zijn recht op opvang verloren hebben. Hij zal opnieuw toestemming moeten vragen om opgenomen te worden en de beoordeling over toegang wordt sedert 2 jaar strenger beoordeeld.

"however, if the person previously lived in a centre before continuing their journey to a different country and left this centre without notification, they lose their right of access to the reception system".

Indien men met al deze elementen rekening had gehouden, zou verwerende partij tot de conclusie zijn gekomen dat een terugkeer naar Italië voor verzoeker wel degelijk een schending van art. 3 van het EVRM inhoudt.

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

*Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.
(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).*

i.t.t. wat verwerende partij volhoudt, is de situatie in Italië, zeker voor verzoekers terugkerend onder de Dublin-procedure alles behalve rooskleurig en houdt dit wel degelijk een schending in van art. 3 van het EVRM.

In het AIDA-rapport wordt hiervan ook melding gemaakt en sterker nog, hierin wordt vermeld dat het Hoger gerechtshof in het Verenigd Koninkrijk om dezelfde reden een terugkeer heeft geannuleerd naar Italië:

"... finding that the threshold for ill-treatment prohibited by Article 3 ECHR may be met in cases involving demonstrably vulnerable asylum seekers and beneficiaries of international protection."

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!"

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker citeert fragmenten uit de bestreden beslissing waarin tot driemaal toe wordt uiteengezet dat hij in Italië geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De verzoeker betoogt dat dit niet strookt met zijn verklaringen en met de eerste bladzijde van de bestreden beslissing waar wordt uiteengezet dat hij in Italië wel een verzoek om internationale bescherming indiende. De verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing is opgebouwd rond het idee dat hij niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, terwijl de voorwaarden voor een terugkeer anders liggen naar gelang men wel dan niet eerder een verzoek om internationale bescherming in Italië indiende.

De verzoeker kan worden gevolgd dat de bestreden beslissing tegenstrijdige vaststellingen bevat. Zo wordt enerzijds uiteengezet dat:

"Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat betrokkene op 25.08.2015 en 23.08.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië," (eigen onderlijning).

De verzoeker wijst er terecht op dat deze vaststelling niet congrueert met de volgende passages uit de bestreden beslissing:

"Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming problematisch is voor personen, die aan Italië worden overgedragen ("Access to the asylum procedure is equally problematic", pagina 57). Personen zouden zelf moeten instaan voor het vervoer naar de voor hun verzoek verantwoordelijke diensten. Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). Indien de overgedragen persoon nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, zoals de betrokkene, zal hij of zij dit na overdracht kunnen doen conform de gewone procedure ("In "take charge" cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure", pagina 57)." (eigen onderlijning).

En:

"Personen, die aan Italië worden overgedragen en er nog geen verzoek om internationale bescherming indienden, worden zoals reeds vermeld conform de nieuwe wetgeving gehuisvest in de provincie, waarin de luchthaven van overdracht ligt ("If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport of arrival. Family unity should always be maintained", pagina 55). Gezien de betrokkene nog geen verzoek in Italië indiende zal hij derhalve geen verplaatsing dienen te ondernemen naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke "Questura." (eigen onderlijning).

En:

"We merken op dat bovenvermelde wettelijke bepalingen betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming en dat de betrokkene tot heden geen internationale bescherming vroeg in Italië en de betrokkene niet in een Italiaans opvangcentrum verbleef in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Gezien de betrokkene derhalve niet onder de bepalingen viel van de Opvangrichtlijn kan hij niet het voorwerp zijn van een dergelijke maatregel." (eigen onderlijning).

Het belang van het onderscheid tussen de situatie dat de verzoeker wel dan niet eerder al een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, blijkt uit de volgende redengeving in de bestreden beslissing:

"Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming problematisch is voor personen, die aan Italië worden overgedragen ("Access to the asylum procedure is equally problematic", pagina 57). Personen zouden zelf moeten instaan voor het vervoer naar de voor hun verzoek verantwoordelijke diensten. Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). Indien de overgedragen persoon nog geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, zoals de betrokkene, zal hij of zij dit na overdracht kunnen doen conform de gewone procedure ("In "take charge" cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure", pagina 57)."

En:

"Personen, die aan Italië worden overgedragen en er nog geen verzoek om internationale bescherming indienden, worden zoals reeds vermeld conform de nieuwe wetgeving gehuisvest in de provincie, waarin de luchthaven van overdracht ligt ("If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport of arrival. Family unity should always be maintained", pagina 55). Gezien de betrokkene nog geen verzoek in Italië indiende zal hij derhalve geen verplaatsing dienen te ondernemen naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke "Questura.""

En:

"Het AIDA-rapport bericht dat een aan Italië overgedragen persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang indien hij voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 57).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de diensten van de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep (“Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid”, pagina 87).

We merken op dat bovenvermelde wettelijke bepalingen betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming en dat de betrokkene tot heden geen internationale bescherming vroeg in Italië en de betrokkene niet in een Italiaans opvangcentrum verbleef in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Gezien de betrokkene derhalve niet onder de bepalingen viel van de Opvangrichtlijn kan hij niet het voorwerp zijn van een dergelijke maatregel.”

Zoals hoger onder punt 2.2. werd uiteengezet heeft de verweerder nagelaten om een administratief dossier in te dienen.

Bij gebrek aan administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de vaststellingen van de gemachtigde steunen op een correcte feitenvinding zoals die zou blijken uit het dossier. Bij gebrek aan administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tegengestelde vaststellingen bevat.

Door het verzuim om een administratief dossier neer te leggen, heeft de verweerder de wettigheidscontrole op de bestreden beslissing onmogelijk gemaakt (cf. RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 april 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE